

[Finansministeren.]

kommune samt folkepensionsbidrag og dagpengebidrag m. v. fuldstændig skal ophæves fra 1. januar 1979. I en overgangsperiode fra 1975 til 1978 skal der efter forslagene alene opkræves indkomstskat til staten. Personfradraget skal gradvis forhøjes fra 60.000 kr. i 1975 til 125.000 kr. i 1978. Desuden skal den skat, der opkræves af den indkomst, der ligger over disse beløb, udgøre maksimalt 50 pct.

Man kan vel sige, at de to lovforslag er ledsaget af meget korte bemærkninger, når man tager i betragtning, hvilken indgribende virkning de vil få i hele vores samfundsstruktur. Man taler i disse bemærkninger om en forsigtig reduktion i indkomstniveauet og skatteprovenuet. Må jeg sige, at nogen forsigtig reduktion i skatteprovenuet er der nu absolut ikke tale om, for når man kigger lidt nærmere på tallene, ja, så viser det sig, at i 1975 vil skatteprovenuet falde med 42 mia kr. Der vil af indkomstskatten til staten, så vidt vi kan skønne på nuværende tidspunkt, være ca. 14 mia tilbage. Det er altså en meget væsentlig nedsættelse for statens vedkommende. Det er en halvering af statens samlede indtægter i 1975.

Dertil kommer virkningerne over for kommunerne, for ved at kommuneskatten falder væk, vil 80 pct. af kommunens indtægt på det skattemæssige område falde væk i 1975.

Det kan da ikke være anderledes, end at så voldsom en ændring i vort skatteprovenu naturligvis må gribe voldsomt ind i den daglige tilværelse for hele den danske befolkning. Bemærkningerne siger ikke noget som helst om, hvilke virkninger det vil få over for en lang række lovgivningsområder. De giver ingen redegørelse for, hvad der i øvrigt skal iværksættes, for at disse formål kan opfyldes, for at skatteprovenuet kan sættes ned med disse store beløb allerede i 1975.

Jo, bemærkningerne siger lidt. De siger, man må forvente en væsentlig stigning i afgiftsprovenuet på den indirekte beskatning. Ja, det er muligt, at befolkningen kan spise dobbelt så meget ved, at de bliver lettet så stærkt i skat, det ved jeg ikke, eller drikke dobbelt så meget eller ryge dobbelt så meget — personlig kan jeg nu altså ikke ryge dobbelt så meget, som jeg gør, det siger jeg på forhånd. Det er også muligt, at man kan

købe dobbelt så mange forbrugsgoder, som man har gjort hidtil, men jeg bliver nok nødt til at gøre opmærksom på, at det vil rejse nogle vældige samfundsøkonomiske problemer, betalingsbalancemæssige problemer, som der overhovedet ikke, så vidt jeg i hvert fald kan skønne af de bemærkninger, der ledsager lovforslagene, er taget stilling til. Det er naturligvis heller ikke muligt ud fra disse kortfattede bemærkninger at vurdere, hvor vældig en social slagside et sådant forslag vil have. Jeg er ikke i stand til at vurdere det. Det kræver altså en forklaring, om man kan forhindre, at der på baggrund af så voldsomme ændringer i vor skatteligning vil opstå en u hensigtsmæssig, en urimelig social slagside i hele vor samfundsudvikling.

Der er altså en række problemer, der overhovedet ikke er taget stilling til, spørgsmål af vital interesse for hele den danske befolkning, som står hen i det uvisse, men som man må forvente at fremskridtspartiet har forklaringer på. Jeg afventer da med stor spænding, om disse forklaringer vil kunne være så relevante, at man vil kunne sige, at selv om vi gennemfører en nedsættelse af kommunernes indtægter på 80 pct., selv om vi halverer statens indtægter i 1975, kan vi opretholde en rimelig og retfærdig udvikling, den rimelige sociale balance og en indkomstfordeling, som den danske befolkning kan acceptere.

Jeg kan sige, at vi fra regeringens side ikke kan medvirke til disse lovforslags gennemførelse.

Heinesen (S):

De to foreliggende forslag fra hr. Glistrup om indkomst- og formuebeskatningens gradvise afskaffelse er blevet betegnet som begavede og geniale, som fremsynede og fremskridtsvenlige. Det er blevet sagt, at de ville starte en verdensrevolution og indvarsle tusindårsrigets komme fra nytårmorgen 1979. Det er alt sammen blevet sagt af hr. Glistrup selv, og det skal jeg ikke bebrejde hr. Glistrup; når der ikke er andre, der vil rose éns forslag, så er man tvunget til at gøre det selv, sådan som hr. Glistrup også var det med det sidste forslag, vi behandlede.

Det, vi så skal drøfte ved denne historiske førstebehandling, er, om hr. Glistrups for-